

Uit: Heleen Blesgraaf - De C is voor Celia (hoofdstuk 24)

‘Zitten, allemaal,’ zegt Benali en hij kijkt Amber recht aan. ‘Ik kon het geschreeuw op de gang horen. Als ik het goed begrijp, beschuldigt Amber Celia en haar familie ervan de planeet op te warmen. Klopt dat?’

Hij kijkt mij vragend aan. Ik staar strak terug. Hij moet het ergens anders over hebben, matrixen, of breuken, het maakt niet uit.

Maar Jayden knikt. ‘Klopt, meneer.’

‘Aha.’ Benali krabt aan zijn kin. ‘Interessant. Toevallig is dat een wiskundige vraag, dus laten we eens kijken of we het smelten van de poolkappen inderdaad te danken hebben aan Celia.’

Terwijl hij zich omdraait naar het whiteboard, klinkt er geroezemoes in de klas. Ik kijk strak naar het bord en weiger anderen aan te kijken. De hand van Jayden ligt nog steeds op die van mij en het trillen begint iets minder te worden.

Benali schrijft een C op het bord, trekt dan een verticale streep en schrijft een X aan de andere kant van de streep. ‘Goed dan. C staat voor Celia, X staat voor een random tiener die in een typisch tweeouderhuishouden woont. Oké, handen in de lucht. Wie is weleens met het vliegtuig op vakantie gegaan?’

Bijna alle handen gaan de lucht in.

‘Oké, duidelijk,’ zegt Benali. ‘Celia, vertel me, hoe vaak gaan jullie met het vliegtuig met vakantie?’

Alle hoofden draaien mijn kant op en ik voel het bloed naar mijn wangen stijgen. Echt iedereen ziet nu dat de hand van Jayden op die van mij ligt.

Ik slik moeizaam. ‘Nooit, meneer.’

‘Dat dacht ik al. Oké, hier schrijf ik de vervuiling op. Jij zorgt voor 0 uitstoot door vliegreizen. Meisje X gaat met het vliegtuig naar Bali en blijft daar twee weken, dat kost 4000 kilo co₂. Nog een vraag, wie koopt er elke maand nieuwe kleren?’

Een hoop handen gaan weer de lucht in. Wat aarzelend deze keer, want iedereen voelt aan waar dit heen gaat. Ambers hand blijft omlaag.

‘O, kom op, Amber!’ roept Jayden uit. ‘Er gaat geen maand voorbij waarin jij geen nieuwe broek koopt.’

Benali schraapt zijn keel. ‘Handen weer naar beneden. Goed, al die nieuwe kleren kosten het klimaat zo’n 550 kilo co₂ per jaar. Celia, ik hoorde jouw moeder gisteren op tv zeggen dat jullie zelden nieuwe kleren kopen. Klopt dat?’

Een krampachtig knikje, mijn spieren spannen zich aan, alsof ik op het punt sta om te vluchten. Ook al neemt Benali het voor me op, ik schaam me toch. Ik snap wat wil zeggen, dat ik minder vervuilend ben dan meisjes als Amber. Maar wij besparen niet op vliegvakanties of kleren vanwege het milieu, we kunnen het simpelweg niet betalen. Als we vandaag de loterij winnen, vertrekken we morgen misschien wel met z’n allen naar Bali, van top tot teen in nieuwe kleren gestoken.

De herrie in de klas zwelt aan en ik voel me naar de achtergrond verdwijnen in deze chaos. Iedereen bespreekt hoe vaak ze kleren kopen of haalt herinneringen op aan vliegvakanties.

‘Even centraal, jongens. Kijk, zo kan ik nog wel even doorgaan,’ roept Benali eroverheen.

‘Mijn punt is natuurlijk dat niet je aantal broers en zussen bepalen hoe milieuvervuilend je bent, maar hoe je je gedraagt op deze planeet.’

‘Bullshit,’ zegt Amber en ze kijkt Benali opstandig aan.

‘Pardon? Dit soort taal...’

‘Dit is onzin. Mensen die te veel kinderen krijgen zijn de grootste vervuilers.’

Mensen zoals mijn ouders. Ze hoeft het niet te zeggen, want iedereen kan het horen zonder dat het wordt uitgesproken.

Benali krabt weer aan zijn kin en kijkt naar Amber alsof ze met een vreselijk interessante analyse op de proppen komt. ‘Maar hoe reken je dan, Amber? Is alle vervuiling die een kind veroorzaakt de schuld van zijn ouders? Dus als ik naar Bali vlieg is dat niet mijn vervuiling, maar die van mijn ouders?’

‘Nou...’ begint Amber. Ik zie haar nadenken.

‘Als je hier een doordachte berekening voor hebt, ben ik zeker geïnteresseerd. Voor nu wil ik graag weer verdergaan met kansberekeningen, want wat er ook gebeurt op de Noordpool, jullie zullen moeten snappen hoe groot de kans is om uit een zak knikkers een rood exemplaar te trekken. Pagina zeventig van jullie boek, alsjeblieft.’

Vragen:

- Amber vindt dat mensen met een groot aantal kinderen teveel bijdragen aan klimaatverandering. Wat vind jij van haar argumenten?
- De kledingindustrie zorgt voor veel uitstoot van broeikasgassen. Zou dat voor jou een reden zijn om minder kleding te kopen?
- Koop jij weleens pre-loved kleding? Waarom wel of niet?

Opdrachten:

- Zoek online naar duurzame kleding. Welke kledingmerken proberen de impact op het klimaat te beperken bij de productie?
- Wat is jouw favoriete kledingmerk? Stuur een bericht naar de klantenservice van dat merk en vraag wat ze doen om de uitstoot van broeikasgassen te beperken.
- Organiseer een kledingruil met je klas. Iedere deelnemer moet minimaal 5 kledingstukken bijdragen. Alles moet heel en schoon zijn. Hang alles netjes op. Vervolgens mag iedereen kledingstukken uitzoeken. Breng alles wat over is naar de kringloopwinkel.